

СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ

ВѢСТНИКЪ НЕЗАВИСИМЪ ОТЪ ПАРТИИ.

„СВОБОДНА БЪЛГАРИЯ“

излиза за сега единъ въ седмицата въ Събота, но щомъ са съблѣе съ 500 подписчика, ще са удвои величината ѝ.

Цѣната за въ България:

За 12 мѣсяци 4 рубли или 16 лева
За 6 „ 2 „ или 8 „
За 3 „ 1 „ или 4 „

За въ странство са прибавя на годината 4 лева, половина год. 2 лева, тритѣ мѣсяца 1 левъ.

За всѣкакви публикациѣ

са плаща на единъ редъ за първитѣ три нѣти 30 стотин., а за всѣки послѣдующи 20 стотин.

Писма и препорѣжки са непрашатъ до администрацията на „Свободна България“ въ дома на редактора.

Неплатени писма са неприематъ.

Единъ брой 40 стотини.

СЪДЪРЖАНІЕ:

Телеграмми. — Гладстоновата политика. — Появленіето на Др. Цанкова. — Съ какво можемъ са похвали. — Пропшеніе отъ Гиацинтова. — Изъ „Вѣст. Гласъ“. — Вѣстникъ „Работникъ“ и контръ-протестътъ. — По ревизията на Кр. Мирскій. — Разореніето на островъ Хіо. — Дописки: Троянъ, Х. О. Пазарджикъ, Аврентъ, Сливентъ. — Разни. — По игиената. — Поправки. — Обяснение.

Телеграмми.

Петербургъ, 27 Мар. Вчѣра са начена процеса на царевубійцитѣ. Първитѣ мѣста са биле представени на представителитѣ на печата на рускитѣ и иностраннитѣ. Подсѣдимитѣ сж биле 6 человекъ: Русаковъ — Русинъ, въ черенъ сюртюкъ, Михайловъ — русъ, въ черенъ, Гельфманъ — черноока, курноса, тоже въ черенъ, Кабалчичъ, 27 годишенъ, слабъ, съ брадичка, Перовска, блѣдна, слаба, низка. Русаковъ, Желябовъ и Кабалчичъ дали подробни показанія. Гельфманъ говорила малко. Перовска тоже говорила малко ясно и связно.

Келнъ, 27 Марта. Отъ склада Фачино похитено 100 кнлог. взриватъ съставъ, който превъсходи динамита.

Бѣлградъ, 27 Марта. Печата трѣбова превозгласеніето на Сърбія въ кралство.

Петербургъ, 29 Марта. За сѣданіето отъ 28 Марта по дѣлото на царевубійцитѣ са довършило съ блестящата рѣчь на прокурора, която са продължа-

вала 7 часа. Въ своята си рѣчь той представилъ исторически очеркъ на революціонното движение, характернитѣ видоизмѣненія, дѣятелностъ и признацитѣ на революционеритѣ. Желябовъ признатъ ръководителъ на заговора, Рисаковъ — орждіе. Въ сѣществованіето на исполнительнитѣ комитетъ прокурора са съмнѣвалъ.

Когато Желябовъ, въ своята защитителна рѣчь рекалъ: „азъ съмъ руски“ публиката са отговорила въ протеста си съ еканіе.

Петербургъ, 29 Марта. Приговора на сѣда, сичкитѣ шестима подсѣдами са приговорени на смъртно наканіе, да са убиятъ.

Преговора за подсѣдимата дѣвица Перовска са подвергналъ на Височайше усмотреніе, споредъ 945 ст. углав. уст.

Политиката на Гладстона.

Относително общата политика на Гладстона в. Нордъ обнародва слѣдующия членъ:

„До сега либералната партія горѣщо подкрѣпи г-на Гладстона въ неговитѣ старанія, за да излѣзе отъ безисходния пѣтъ, въ който императорската политика на лордъ Виконсфилда водеше страната. Въпросътъ на Трансбалъ са нареди съ единъ начинъ който удовлетворява законнитѣ желанія на Боерситѣ, безъ вредъ на дѣйствителни и припознати интереси на Британското правителство въ южна-Африка. Оплакваніята и обвиненіята на военнитѣ кругове и на англискитѣ преселенци въ Наталъ, систематически неприятели на Боерентѣ, не направихъ никакво впечатление на либералното болшинство. Наистинж, че по нѣкое време състояніето ще бѣде обтегнато, понеже съперничеството помежду холандскія елементъ и англиската колонизация стаяж по явно вслѣдствие на отстъпваніята

направени на Боерситѣ; но Боерситѣ са намѣрватъ въ толкова трудно положеніе предъ туземцитѣ, щото тѣ никакво уваженіе не ще дадѣтъ на англиското покровителство, когато колониялнитѣ власти почитатъ самоуправленіето на Трансбалъ. Общо съгласіе владѣе за припознаваніето на потребността за съставленіе една юго-африканска конфедерация, която ще дозволи на столицата да равнодушествува за мѣстнитѣ каранія отъ онѣзи, които дадохъ поводъ за съединеніето на Трансбалъ, а явно е, че достоѣпната и смирителна политика която са приспособила спрямо Боерситѣ много ще улесни подобно спогожденіе.

Като расжждами отъ стили на нѣкои юго-африкански вѣстници, забѣлѣжаваме че съперницитѣ на бѣдуната конфедерация, сж по-многочистенни помежду Англичанитѣ нежели помежду преселенцитѣ на холандското племе. Дѣйствително англискитѣ преселенци по-много отъ всѣкій другъ са боятъ отъ слѣдствіята на намаляваніето престижа, за което говорятъ тѣхнитѣ органи. Благополучно не са е показало оне, че Боерситѣ и Холандезитѣ въобще тѣй тѣлекуватъ едно праведно дѣло, което предизвика сѣрдваніята на сичката европейска преса къмъ англиското правителство.

Отхвърленіе на предложеніето на Станхопъ показва, че съгласіето на министерството и на либералното болшинство е пълно и въ въпроса за централна Азия. Либералната партія храни довѣріе къмъ законността на Русія и вѣрва въ искреността на мирнитѣ заявленія на Петербургскія дворъ. На политиката на приближаванье границитѣ на двѣтѣ имперіи въ Азия, насажда политиката на „средній поясъ“. Англія като изпразва Кандахаръ, отблъснута подканванія на постоянното сѣбсаніе, които подъ консервативното правителство бѣхъ зели толкова обзидкоителни недоразумѣнія. Слѣдъ жестока и разносидна опитностъ, англиската публика разбира че Авганистанъ независимъ никога не може да образува отрицателна опасностъ, до като е номинално подчиненъ на англиското вліяніе, обаче дѣйствително раздраженъ отъ партіи и лишень отъ централна власть, Авганистанъ ще бѣде огнище на неизцѣлима анархія. Туй убѣжденіе, ясно заведено отъ нан-отличнитѣ представители на либералната партія, ще сполучи да уничи

най-сетні измамні на англоиндійскитѣ вѣстници, които са ласкаяхъ съ надѣжда, че ще да упражняватъ надъ министерството морално притѣсненіе за ториската програма. Колкото са касе за мѣстна преса, тя са вижда много удовлетворена за станалото промѣненіе и сваява, че министерството на Гладстона са грижило много за Индостанъ, като дигнало причината на безпокойствата и перипетіитѣ твърдѣ вредителни за матеріалното развитіе и спокойствие на индійската имперія.

Сега остава да са познае, ако съгласіето помежду правителството и либералната партія ще да са запазе тъй же лесно, когато ще дойде времето за подвърженіето на случайнитѣ рѣшенія на министерството за гръцкия въпросъ. Никой не може да отрече, че помежду сичкитѣ правителства, министерството на Гладстона, направи най-големитѣ старанія за да възложи на Портата една резолюція приблизително съгласна съ рѣшеніята на Берлинската Конференція. Стажлото прошеніе на французската политика не обезсърчи г-на Гладстона, вижда са че положеніето на Германия и Австрія много спомогна за да защити еднинизма противъ завоевателнитѣ стремленія на виенския дворъ. Между това либералната партія са вижда малко разположена да насърчи гръцкитѣ претенції, и найпаче когато тѣзи претенції щѣхъ да принудатъ Англія да посредничатъ дѣятелно за: „дошу рѣшѣтъ“ на г-на Гладстона! В. „Таймсъ“ не престава да повтаря, че ако Гърцитѣ са опитатъ чрезъ оржѣя да сполучатъ преимуществата които дипломатията отрича да имъ подаде, нека бждѣтъ увѣрени, че ще предприемватъ войната за тѣхната опасностъ и загуба. Торитѣ не ще изоставятъ да експлоатиратъ единъ новъ и общи пожаръ въ Истокъ, заплашителенъ за английскитѣ интереси, за да раздѣлятъ либералната партія, на която една частъ отъ сега мѣмра г-на Гладстона, защото за хатжра на Гърцитѣ са отдалечи отъ системата на въздържаніето и на посредничеството, което той прислособи предъ Авганитѣ и Боерситѣ.

Изъ „Авгн“ Н. Ч.

Появленіето на Драгана Цанкова на държавна служба, въ рола на председателъ на смѣсена нѣкоя комиссія съ годишна плата 10 х. фр., представлява са нѣщо невѣроятно, но то е вече живъ фактъ. Единъ подобенъ Цанкову чловѣкъ, изобличенъ въ лѣжа въ присяжкитѣ на трима представители на иностранныя държави, предъ лицето на Князя, признанъ отъ върховния глава за недостойнъ да занимава официално положеніе въ княжеството, удаленъ отъ министерскія постъ защото несъобразно е съ достоинството на княжеството да са търни такъвъ чловѣкъ на служба, — трѣбаше въ момента на неговото изобличеніе и удаленіе отъ министерството да исчезни отъ България, за да не го гледатъ тамъ повече, а той, слѣдъ този

позоръ, ималъ е съвѣсть да ветжни пакъ на служба въ княжеството и да получава отъ неговата хазна заплатата! Може ли да са почита ни най-малко такъвъ чловѣкъ, на когото не дѣйствува ни публиченъ срамъ, ни публично изгнаніе отъ министерството, ни признаніето за не достоенъ отъ Върховния глава? Колко-годѣ свѣстенъ чловѣкъ трѣбаше да потъне въ земята отъ срамъ слѣдъ княжеското писмо, въ което Върховния глава считаше несъобразно ет достоинството на правителството оставленіе на служба въ министерство Цанково, а той, Цанковъ, безъ да има ни най-малкъ срамъ да гледа Князя въ лицето, вря са отново, и твърдѣ нахално, пакъ въ служба!

Съ таквизи ли озорени чловѣци трѣба да са пълнятъ важнитѣ служебни длѣжности въ младото ни княжество? До толкози ли е бѣдна нашата страна съ достойни чловѣци, че да е нужда да са допускатъ таквизи личности, къмъ които е изгубено всеко довѣріе? Не ни ли вече убѣдиха безрѣдницитѣ, които тяготятъ надъ благосъстояніето народно, безъ малко двѣ години, за да са земеме за умъ и да търпиме чловѣци авторитетни за правители въ младото ни княжество, чловѣци, които съ своя многогодишенъ служебенъ опитъ, съ своето образование, съ своитѣ обширни административни познанія могатъ да турятъ редъ въ княжеството. Защо въ времето на управленіето на бившия русійскій Императорскі комисаръ работитѣ вървяха редовно? За това, защото въ главата на-висшето управленіе стояха чловѣци, които бѣха приготвени за да управляватъ народа. Въ всека конституціонна държава или абсолютна. Министра на вътрешнитѣ дѣла е първия двигателъ въ нея. Той е сърдцето, той дава тонъ на работитѣ вътрѣшни, той е охранителя на общата безопасностъ въ държавата. Сичкитѣ други министри сж не повече само като единъ спомогателни органи на държавата, макаръ че сѣкій отъ тѣхъ отдѣлно самостоятеленъ е въ своето вѣдомство. Въ едно младо княжество, каквото е българското, дѣто трѣба да са въведатъ наредби, да са организиратъ учрежденията, да са введе служебна дисциплина да са въспита народа въ духа на порядъкъ и уваженіе къмъ правителственитѣ учреждения и съ-обще къмъ закони, министра на вътрѣшнитѣ дѣла трѣба да владѣе обширни административни свѣдѣнія и служебна опитностъ и освенъ това трѣба самъ по себе си да има нѣкой авторитетъ, който да внушава къмъ него довѣреніе. Питамъ, може ли нѣкой-си Славейковъ, който отъ една учителска стая въ продълженіе на своя животъ нищо повече не е видѣлъ, нито пакъ е получилъ нѣкое

систематическо образование, даже да прилича за какъвъ-годѣ управителъ? Неговата роль — да бжде пжтеводителъ, какъвто и бѣше въ миналата война. За сега най-више отъ единъ библиотаръ или архиваръ — той не може да бжде споредъ своитѣ качества и слабости.

Г. Славейковъ е съ таквази натура, който не са отказалъ да бжде даже и патриархъ, ако било би и това възможно. Но слѣтовали са отъ това, че младото българско княжество трѣба да има за министръ на вътрѣшнитѣ дѣла такъвъ чловѣкъ? Славейковъ министръ! — Каравеловъ министръ! . . . Съ таквизи министри народа, за жалостъ, ще си изгуби довѣріето къмъ правителството а княжеството ще стане за смѣхъ. Поведеніето на Славейкова, като министръ, въ Свищовъ, най-ясно и най-нагледно показва некадърността на този чловѣкъ. Повтаряме, пакъ, че мѣстото на Славейкова — библиотека или нѣкой старъ архивъ. Тамъ само той ще бжде въ своята сфера.

СЪ КАКВО МОЖЕМЪ СА ПОХВАЛИ.

Слѣдъ освобожденіето на България тѣ са появи нужда отъ господарствени мжже и службаша по разнитѣ клонища на управленіето. Имаше ли България такива приготвени мжже и въ такова голѣмо количество за да заематъ сичкитѣ тѣзи мѣста, които откриха и са откриваха? Ний ще да разгледаме това по-долу.

Най-първо България са нуждаеше отъ военни, отъ офицери, защото, щомъ рускитѣ войски са отгѣглиха назадъ въ Русія, особено въ онова време, когато Турцитѣ още си мечтаяха да възвърнатъ своята властъ и владичество надъ насъ, скоро освободенитѣ Българи. Да, имаше ний около стотина офицери млади, които не стигаха, но опитни и съ високо военно образование такива офицери немахме ни одного. Заради това, тѣзи трѣбаше да заематъ рускитѣ офицери нашитѣ освободители. Благодареніе на тѣзи герои и на тѣхната опитностъ, че въ твърдѣ кѣсо време не само научиха Българитѣ юнашки да са биятъ подъ Шибка, Стара-Загора, Шейново, но тѣ въспитаха въ Българската млада войска военния духъ и отъ тѣхъ направиха такава войска съ която България въ сравненіе съ своитѣ съсѣди, Румъни, Сърби и Гърци, които вече 50 години са занимаватъ съ военното искусство, не само да не са по-дому, но и да съперничатъ да нейдѣ съ тѣхъ по тая частъ. Военната частъ, благодаря на рускитѣ опитни и храбри офицери и благодаря на тѣхната любовъ и усердіе къмъ своето дѣло,

своята обязанност къмъ насъ Българитѣ пещелника прекрасно, като аправдаха своя воененъ дългъ честно не само въ отношение къмъ насъ Българи, по-високо и къмъ своето просвѣщено правителство и къмъ величайшия отъ сичкитѣ Славяни руски народъ. Заслугата на рускитѣ воени, като симпатитѣ на цѣль руски народъ въ освобожденіето на България, никога нема да са забравн отъ Българитѣ. Славата на Руситѣ по това ще расте и ще са распростира помежду сичкитѣ Славяни, ще да пуца дълбоки корени, които ще пронизватъ на славянската почва съ твърдо убѣждение — че нема въ свѣта другъ народъ, който тъй високо любилъ своитѣ братя Славяне, и са жертвова за тѣхната свобода, както и братски намъ рускій народъ. До ще време, когато запѣдний и сѣверенъ Славянитѣ, тъй ще да са убѣди, както са е сега напълно убѣдилъ южний, че за тѣхъ слънцето грѣе отъ Сѣверъ. Това слънце имъ дава свобода, народно счастье и велика славянска бѣднина.

По втората отрасль, т. е. въ санитарно отношение България са яви доста добръ приготвена, тъй щото нашето отечество, като са освободи, имаше доста много хора, които отъ сѣкѣдъ са появиха и подадоха рѣка на наша народъ. Това са докторитѣ, Българи доктори съ опитността може да са похвалимъ че имаме и въ двѣтѣ страни около 150 души. Отъ тѣхъ са намѣрватъ и такива авторитети, които могатъ не само да иматъ практика, както са имали и въ другитѣ образовани страни но и да занимаватъ професорски мѣста по медицинскія факултети. Има доста доктори съ учени степени, като доктор на медицина, хирургія и прѣ. Заради това България премного обязана на Русія, Румѣнія, Турція, Германия и Франция. Тѣй щото тѣзи образовани мажъе принесоха, въ времето на войната, неоцѣнима полза на човѣчеството и на своето отечество като избавиха много души отъ явната имъ смъртъ и съ това народа ни има хора полезни на своето отечество. България благодаря на голѣмото число но напълно специалити по своето дѣло заеха мѣста по двѣтѣ страни на Балкана въ Княжеството България и въ Южна-България.

Санитарната часть подиръ военната занимава второ мѣсто. По това могатъ да са чабать и въ скоро бѣдщи голѣми подобрѣния въ това отношение за отечеството. И така днеска са осчастливятъ почти сичкитѣ градове съ доктори Българи, които разбиратъ языка на селенина и гражданина, слѣдователно и неговитѣ болки, тъй же разбиратъ страната, климатическитѣ условия, правитѣ и обичаитѣ на Българитѣ въ

България, което е твърдѣ важно за населеніето. Едвамъ ще са намѣрватъ чужденци доктори и то въ двѣтѣ страни на княжеството съ Румелия повече отъ 10 доктори.

По учебната часть, тоже почти немаше да са срѣщне нужда въ хора, които да заематъ учителскитѣ мѣста въ България тъй както и занимаваха ако не бѣше станала тѣзи голѣма неразборія. България и ако не бѣха до безобразіе напълнили и прѣпълнили цѣлото отечество съ службашп, пнекоторые които сѣ далечъ да отговарятъ на туй си високо назначение, съ твърдѣ малки исключения. Неспособността на нашитѣ министри, които не можахъ друго по-добро да направятъ, то направиха поне само това да кажемъ по сѣдебната часть ако да имаше въ сѣкій сѣдъ по трима души нужда то тѣ ги докара до 10 и отъ това не са уллучили порядъка въ нищо а стана и по-лошево отъ напредъ. Това конечно стана и по финансовата часть. Изпилвитѣ министри измислиха и такива служби, които не би били нуждни и преди 50 години като на турека хора некадѣрни; по нейдѣ и такива, които едвамъ можеха да си записватъ името. Доста е да погледне днеска човѣкъ въ митинцитѣ голѣмото число на службашитѣ за да са крайно неначуди. Но въ днѣ години време за тѣзи толкова нужни учреждения по сѣщія си редъ слѣдватъ по които са биле при турското управление. — Министра на финанцитѣ, дѣто ходи да са скита по чуждитѣ страни съвършено безъ работа, бѣше много по-добръ да си сѣди въ София и наемни единъ опитенъ човѣкъ по митинцитѣ и най-напредъ самичакъ да изучи и тогава да учи другитѣ и да имъ дава приказаніе.

Митинцитѣ, по цѣль свѣтъ занимаватъ първо мѣсто, защото тѣ даватъ най-голѣмий доходъ на правителството и паритѣ, които са стѣпратъ сѣкій ги плаща охотно, безъ да осѣща нѣкой особенно затрудненіе. Тѣ още помагатъ на страната, на мѣстнитѣ произведенія спомагатъ да са развива мѣстната промышленность. Нито първото, нито сега, по тѣхъ не е станало нѣкое уллученіе. За да станеше едно преобразование по митинцитѣ, то не бѣше тъй мажъно, но по моего мнѣніе най-добръ е да са приемеше устава на рускитѣ митинци, защото тамъ най-малко службашп са трѣбовать. Най-добръ е въ митинцитѣ да са принамаватъ търговци почтени съ опитность, а за бухгалтери млади, които познаватъ добръ бухгалтеріята и писменната часть.

Тѣя сѣ въпроси, които ний само задаваме сега и ще са постарайме да дадемъ нѣкое освѣтленіе върху тѣхъ. — (Слѣдува.)

Въ Россійское Императорское Дипломатическое Агентство и Генеральное Консульство.

Присяжнаго Повѣреннаго Филипа Петровича Гиацинтова

П р о ш е н і е.

Телеграммой отъ 26 Іюль прошлаго 1880 г. я вызванъ былъ, министромъ юстиціи тогда, г. Стояновымъ, какъ практиковавший въ Россіи 17 лѣтъ подрадь, юристъ для занятія въ Княжествѣ Болгарскомъ должности или члена суда.

Ликвидировавъ дѣла свои, по профессіи присяж. повѣреннаго, по вызову з. ому, въ послѣднихъ числахъ Ноября я прибылъ въ Софію и 29 числа указомъ Его Высочества Князя Болгаринъ Александра I былъ утвержденъ въ должности прокурора софійскаго апеллативнаго суда.

Ознакомясь, въ продолженіи перваго мѣсяца, на сколько было это возможно, съ языкомъ болгарскимъ и существующими въ Болгарію законами, однимъ, безъ помощника, (съ конца Декабря), съ утра до глубокой ночи ежедневно я работалъ по суду и для суда, на сколько хватало силъ моихъ, что въ привести въ порядокъ тѣ запусенія и недостатки по дѣламъ, которые невольнo бросились въ глаза, особенно по дѣламъ арестантскимъ, дѣйствуя при этомъ строго въ предѣлахъ закона и налагаемыхъ на меня какъ прокурора, обязанности.

Но я имѣлъ несчастіе непонравится чѣмъ-то любимцамъ якобы (такъ пограйный мѣрѣ величаютъ себя они сами) господина министра Каравелоза, главному секретарю его Шлейферу и отставному штабсъ-ротмистру, теперь начальнику прокурорскаго отдѣленія при болгарскомъ министерствѣ юстиціи г. Небольсину, а чрезъ нихъ, можетъ быть и самому министру юстиціи.

Какъ бы то ни было, но благодаря крайне неблагоприятной продѣлкѣ этихъ приближенныхъ якобы г. министра, противъ меня былъ сочиненъ г. подпредсѣдателемъ Софійскаго апеллативнаго суда Зографскимъ цѣлый рядъ безосновательнѣйшихъ обвиненій и 6-го Февраля отосланъ въ министерство. 7-го Февраля г. министръ чрезъ Шлейфера приказалъ мнѣ подать просьбу объ отставкѣ, не считая даже нужнымъ доказательство, несмотря на неоднократную мою просьбу объ этомъ выслушать меня по введеннымъ на меня обвиненіямъ.

Господинъ болгарскій министръ юстиціи, къ прямое нарушение 73 ст. конституціи, основныхъ законовъ Болгаринъ, коренныхъ началъ всякаго права, началъ общечовѣческой правды и справедливости, выбросилъ меня, — Русскаго Подданнаго, Русскаго Присяжнаго Повѣреннаго, честно и разумно трудившагося 17 лѣтъ въ Россіи, въ качествѣ юриста, выбросилъ безъ всякихъ разговоровъ . . . разорилъ, и лишилъ быть можетъ, даже возможности работать на моей специальности юриста. . . Такъ какъ за долги по необходимости сдѣланные мною, по перѣзду въ Болгарію, я могу быть признанъ несостоятельнымъ должникомъ, о несостоятельномъ не только не можетъ быть и работать какъ присяжный повѣренный но и просто какъ адвокатъ. . .

Убѣжая въ Болгарію и ливидируя для этого дѣла я долженъ былъ отдать моимъ вѣрителямъ (кліентамъ) взятія отъ нихъ въ силу закона и обичая впередъ деньги на веденіе и заведеніе ихъ процессовъ — 1430 руб. сер. и сдѣлать кромѣ того еще долгъ по банку 700 руб. сер. — Эта послѣдняя бѣда, можетъ быть еще поправима; съ этимъ еще можно примириться; я способенъ къ труду...

Но меня выбросили безъ слѣдствія и суда!.. Допустить это я не въ силахъ и не смѣю: Отъ меня потребуютъ отчета по моей дѣятельности въ Болгаріи, корпорація присяжныхъ повѣренныхъ, къ которой имѣю честь принадлежать, и лица, знающія меня въ Россіи. Мнѣ могутъ сказать: Съ Вами поступили и распорядились такъ, какъ можно поступить и распорядиться съ лицомъ, пойманнымъ съ поличнымъ или уликомъ, но меньшей мѣрѣ, какемъ нибудь криминалѣ или какой нибудь подлости въ родѣ взяточничества на примѣръ и т. п. Да и за криминалы, пробовать къ этому, сначала судить, а потомъ уже наказывать..... Вы наказаны. Это фактъ. Слѣдовательно Вы преступны!..

Что я отвѣчу тогда?!

Я могу сказать одно только:

Какъ частный человѣкъ, я ничѣмъ не оскрамливаю себя въ Болгаріи, какъ и въ Россіи... Какъ прокуроръ софійскаго апеллативнаго суда я нѣсколько не сдѣлалъ ни чего криминальнаго, но недопустилъ ни чего, что бы не соотвѣтствовало моимъ обязанностямъ по службѣ. Трудясь по совѣсти, въ силу глубокаго убѣжденія, я поступалъ и дѣйствовалъ вполне правильно и строго законно...

А если мнѣ неповѣрятъ на слово. Если мнѣ скажутъ: Доказательства, дайте доказательства, факты!.. Что я скажу тогда?!

Повѣсьмъ этимъ основаніямъ и соображеніямъ имѣю честь покорнѣе просить Россійское Дипломатическое Агентство и Консульство оказать мнѣ, какъ русскому подданному законное содѣйствіе, настоять, гдѣ слѣдуетъ на томъ, чтобы дѣятельность моя въ Болгаріи какъ прокурора софійскаго апеллативнаго суда была провѣрена по протоколамъ и документамъ суда лицомъ компетентнымъ для этого, были провѣрены и взвѣшены взведенныя на меня обвиненія, обрѣзизованы какъ мои дѣйствія по суду, такъ и суда, на сколько они относятся лично ко мнѣ, и если найдутся данныя въ моему обвиненію, назначить слѣдствіе и судъ наданною... и о послѣдующемъ: увѣдомить меня формально... 1881, Марта дня. Присяжный повѣренный Филиппъ Потровичъ Гіацинтовъ. Жительство имѣю г. Софія, ул. Витоша Н-ро 7/371.

Отъ редактора на вѣст. „Просвященіе“ въ Свищовѣ получимъ слѣдующее письмо за отговоръ на „Работникъ“ и неговитѣ клеветы противъ рускаго правительство и ежидиша:

Милостивый Государь, г-нъ Редакторъ!

Прочитавъ открытое письмо З. Стоянова, напечатанное въ Н-рѣ 15 „Работникъ“, по-

зволяю себе обратиться къ вамъ и къ прочимъ редакціямъ болгарскихъ газетъ, съ просьбой, печатаніемъ настоящаго письма, разъяснить нашему народу истинное значеніе, впервые явно-появившихся на нашей почвѣ двухъ звеньевъ той цѣпи, которая, исходя изъ злощастной реакціонной философской секты, поддерживается той ничтожной частью человечества, которая обижена способностью серьезнаго мышленія, обижена чистотой души и неподдѣльностью чувства, но зато щедро надарена обрывками знанія, почерпнутыхъ изъ популярныхъ книженокъ — и скверно воспитаннымъ чувствомъ, что, вмѣстѣ взятое, даетъ крайне фальшивый тонъ всякой искренности, выходящей изъ среды этихъ недоузданныхъ общенародныхъ героев-звеньевъ этой гнусной цѣпи воровъ смысла исторической жизни народовъ.

Изъ этихъ появившихся у насъ „духъ-звеньевъ“: 1-й — есть Мавровъ изъ Варны и 2-й — З. Стояновъ изъ Руссе.

У перваго очевидно еще малъ запасъ глѣхъ, наукой (?) и авторитетомъ (?) блестящихъ, фразъ и онъ лишь радуется въ предѣлахъ „скромнаго мнѣнія“ совершенному святотатственному злодѣянію, какъ залого добра въ Россіи; 2-й, съ болѣе выдрессированнымъ языкомъ, отбивая „скромно мнѣніе“ 1-го, развиваетъ его идею, слѣдующимъ порядкомъ:

Цитирую открытое письмо З. Стоянова:

1) Болгарскій народъ, ввиду того, что, поученію З. Стоянова, стыдно отставитъ отъ времени и признавать волю въ Бозѣ почившаго Императора Александра II-го въ войнѣ 1877 года, такъ какъ такая воля есть лишь „капризъ на царствѣ“, — должны благодарить лишь Русскій Народъ за миліоны рублей „сжечь“ отъ гърба на русскій народъ! — Очевидно, З. Стояновъ, предполагая, что русскій народъ въ родѣ стада овецъ которыхъ стрыгутъ, а не народъ силованный во едино съ своимъ Великимъ Царемъ и самобытно осуществляющий и поддерживающий Его великія предначертанія.

2) „Народъ ній разбираме не правительството и неговитѣ многогочисленни жандари, но...“ З. Стояновъ не хочетъ знать, (это ему невыгодно) что „русское правительство“ и „жандари“ есть русскій Народъ и русскій Народъ есть „русское правительство“ и „жандари“: обратитъ вниманіе на желаніе всей Москвы, а съ ней и всей Россіи, быть „жандариномъ“ Его Имп. Велич. Александра III-го и хранителемъ Его отъ „скверны“!

3) Цѣлій русскій Народъ е докоченъ, като глѣда... на... Конституція... надарена отъ него“. Ахъ Вы, мальчишка, З. Стояновъ! Да какъ Вы смѣете говорить отъ имени рускаго Народа? Кто Вы? Я увѣренъ что еслибы русскій Народъ услышалъ Васъ, то Ваша непрощенная адвокатура никогда не привлечетъ вниманіе благоразумнаго народа. Затѣмъ,

4) Хая Летичевска 1½ годишна.... „се испращала въ Сибирь съ резолюція: „Государственнія преступница“. — Какой же Вы безчестный человѣкъ З. Стояновъ! Какъ у Васъ хватило совѣсти такъ подговивать факты! Не Хая Летичевска, по матъ ея по резолюціи суда была сослана въ Сибирь, а на основаніи закона о ссыльных, неполнолѣтніе дѣти могутъ, по желанію родителей, слѣдовать за ними послѣдними, что и было съ 1½ годишна Хая. Затѣмъ въ „статейномъ спискѣ“ опять таки, на основаніи и этапныхъ законовъ, прописывается какого качества преступники и сколько лицъ идетъ (Клѣбяхъ зоготовленія пини, помѣщенія и средствъ перевозокъ), что пишется властью исполнительной, а не высшей и судебной, которая лишь и могутъ совершать акты, называемые „резолюціей“ въ смыслѣ употребленномъ Вами.

Повторяю Вамъ, З. Стояновъ, Вы, безчестный человѣкъ! Вы хотите замарать подборомъ лжи и искаженіемъ фактовъ Императорское правительство т. е. и русскій Народъ, такъ какъ это одно нераздѣльное цѣлое! Кричу Вамъ, помните, нераздѣльное!

Вы, З. Стояновъ, умышленный воръ историческаго смысла государственной жизни рускаго Народа!

Вы, для людей близко знающихъ строй русской жизни пустой фразеръ, а для болгарскаго народа, въ большинствѣ незнающаго этого строя и его исторіи, Вы, З. Стояновъ, развратитель его нравственныхъ связей съ русскимъ народомъ т. е. какъ равно и съ Императорскимъ правительствомъ. Да, З. Стояновъ, вызываю къ благоразумію всѣхъ моихъ согражданъ по княжеству и всей Болгарской земли и прошу имъ вмѣстѣ со мной назвать Васъ настоящимъ именемъ въ чтобы прѣдохранили себя и уличить зло въ началѣ, да вы не хилисты и „органъ“ защищающій ваши фальшивые комментаріи — и органъ нихилистической партіи а не „народной“, потому что Вы врагъ вашего народа, растлевая его самую важную изъ его нравственно-историческихъ связей — связь съ Русскимъ народомъ!

Вы, такая же народная партія съ Вашими най-современными наставленіями Болгарскому народу, такова есть партія Желябы, Хартмана и К-о — для народа рускаго!

Не буду распространяться о прочихъ помѣщенныхъ фактахъ — они въ большинствѣ искажены, подобраны и перевертаны: вы пишете: „Еврей писаха на писмата си, като не искаха (?) да пишатъ пълний адресъ (?) или не знаяха (?) точний адресъ тѣй: почталиону Финхельштейну за еди кого си“ за това „него заточили въ Сибирь.“ Я вамъ не вѣрю, З. Стояновъ, : Русскій судъ — „судъ правый и непристрастный.“ Не забываете руководящую мысль судебной реформы въ Бозѣ почившаго императора: „Лучше оправдать 10 виновныхъ, чѣмъ осудить одного невиннаго.“ Я увѣренъ, послѣ всего тамъ навраннаго что Вы исказили фактъ о Филхейшенѣ! Отчего Вы не припомните факта о Желябѣ (и „Русь“ Н-ро 17) оправданномъ судомъ лѣтъ пять назадъ, вслѣдствіе его чистосердечнаго признанія вины своей, а сегодня — тотъ же Желяба-организаторъ „адскаго злодѣянія?“ Отчего Вы объ этомъ не упоминаете?!. Оттого, что духъ вашего письма и ваши цѣли, изложенные въ письмѣ вашемъ суть преднамеренныя для агитацій въ пользу вашихъ и tutti-quantumъ идей — мы это понимаемъ, потому что мы уже привыкли понимать трескучій смыслъ трескучихъ фразъ вашего полета людей! Но, еще разъ замѣчаю Вамъ, З. Стояновъ и всѣмъ З. Стояновымъ, крѣпко помните: Русскій Императоръ Его правительство и Русскій народъ, — есть одно нераздѣльное цѣлое — эту истину со мной вмѣстѣ, повтаюте Вамъ Миліоны!

Свищовъ, 16-й Мартъ 1881.

М. В. Юрковичъ.

„Бълг. Гласъ“.

Вѣстникъ „Работникъ“ и контра-протестъ.

Вѣстникъ „Работникъ“ въ броятъ си № 20 на втората страница, по свѣденія които ималъ изъ Варна, съобщава на читателитѣ си че отъ Варна са подписали и изпратили контропротестъ подъ който личели о.о.о. 300 подписа на най-личнитѣ и свѣстни граждани“ срещу протеста на Варненскитѣ граждани до г-на Вар. Прокуроръ, по поводъ публикованото въ Н-ро 14 брой на „Работника“ писмо на единъ интелегентинъ изъ Варна, комуто казго и на самата редакция на този вѣстникъ искаха наказаніето имъ. Свѣстно говоря мене

ми е неволя да са протака една подобна полемика, но при това ми е по-вече противосъществено да премълча да са разсвѣтатъ такви елюки съ известна може бити цѣль и въ послѣдствие това азъ питамъ: Мисли ли почитаемата редакция на в. „Работникъ“ че въ гр. Варна ще са намѣрятъ до 300 души, които да сж противни на мислитѣ изложени въ заявленіето отъ гражданитѣ до г-на прокурора и да протестирайтъ подобно заявленіе за каквото казва да е билъ г. Хараламби Левтеровъ? — Лѣже са почитаемата редакция на този вѣстникъ и тя вмѣсто да похвали между другото г. Левтерова, казва че когато билъ поднесенъ *малъзаръ (!)* да го подпише *Г-нъ Левтеровъ отказалъ да стори това, понеже не сподѣля мислитѣ изказани въ него*. До колкото зная това, г-нъ Левтеровъ не са е съгласилъ да подпише именно за това че спорѣдъ него не трѣбало да са дава важность на глупавото писмо на единъ съ извѣялъ мозъкъ, Варненскій *интелегентинъ*, а никакъ че г-нъ Левтеровъ не са съгласявалъ или по-добрѣ спорѣдъ рецѣята, не сподѣлялъ изложенитѣ въ заявленіето мисли. — Споредъ мене редакцията на в. „Работникъ“ по-вече черни г-на Левтерова, отъ колкото да му даде едно похвално мѣсто, като на единъ *най-патриотъ*. — Тѣй азъ до колкото познавамъ г-на Левтерова е едно незаслужно доказаніе за него отъ редакцията на в. „Работникъ“, относително казаното че той не сподѣлялъ мислитѣ въ заявленіето до г-на прокурора. Оне по-вече, почитенната редакция на „Работникъ“ за да потвърди казаното, казва че *подписътъ на почитаемий г. Х. Левтерова фигурира прѣзъ на контропротестътъ отъ почитеннитѣ 300 Варненци*. По-вече отъ смѣшно е и това че редакцията е имала случая да види и на цело блѣстѣишій подписъ, въ контропротеста на почитенитѣ 300 Варн. граждани, когото оевѣнъ групата която са означава съ първата цифра (3), другъ никой не на съвъ е виждалъ, ако даже си предположиме и една невъзможность.

Нъ на страна предположеніята за цѣна невъзможни, а на предмѣтътъ. Редакцията на в. „Работникъ“ съ това си съобщеніе прави едно доказаніе въобщо за сички Българи, а частно за Варненцитѣ като казва че *триста души били подписали контропротеста*. —

Който е чель заявленіето подписано отъ 75 Варненски граждани до г-на Варненскій прокуроръ, може да си състави едно понятие до колко си има мѣстото единъ контропротестъ и мислимо ли е даже да са намѣри Българинъ който да не сподѣля мислитѣ изложени въ това заявленіе. Да, може да вѣрва това само редакцията на в. „Работникъ“ и нейнитѣ интелигенти, на които молиствувамъ свише вразумленіе. —

Варна 2-й Априлія 1881 г.

Тѣхенъ доброжелатель: П.

По ревизіята направена въ варненскія сждебенъ окръгъ отъ Предсѣд. на сжда.

Предсѣдателя на варнен. окръж. сждъ г. Мирскій на 4 Марта, споредъ както са научаваме, че по своята инициатива отива да пригледа нѣколко мирови сжди въ варненскій сждебенъ окръгъ заедно съ госпожата си! Отъ допискитѣ на нашитѣ кореспонденти, Мирскій са вижда, че е правилъ пълна ревизія по канцеляріятѣ: разгледвалъ и чель рѣшенитѣ и не рѣшени дѣла, земалъ отъ тѣхъ забѣлѣжки; пригледалъ и нота-ріалнитѣ книги и правилъ свои бѣлѣжки, замѣчания даже по нѣбадѣ и виговори. Отъ

сичко това излиза, че Мирскій е правилъ пълна ревизія. Ній даже знаемъ отъ вѣрно мѣсто, че е Мирскій два пѣти писалъ въ министерството да го натовари съ такава миссія и вижда са, че е сполучилъ. Ще рече, че Мирскій прави ревизія по поржченіето на министерството, а по своята лична, собствена и нарицателна инициатива води и жена си. Конечно, това за по-голѣма важность Мирскій пѣтува, както миналата година пѣтува и министрътъ Каравеловъ.

Ній знаемъ, че мировитѣ сжди сж самостоятелни и тѣ съставляватъ първа инстанція, а втора за тѣхъ сж окръжни сждилища. Въ никакъвъ случай окръжни сждъ отъ него окръгъ нѣма право да ревизирова, да прави замѣчания, да си навязва мнѣніето върху мировитѣ. Ній въ това вещь виждаме явно нарушения на сждебни редъ. Ній сме при убѣжденіе, че нито министръ Каравеловъ е ималъ право да дава порученіе на Мирскій, нито предсѣдателятъ на сжда отъ тоя сждебенъ окръгъ, може да прави ревизія на мировитѣ сжди отъ сжщи окръгъ. За такива ревизии министерството има свои службани, секретари и директора. Но работата е съвсѣмъ друга. Мирскій два пѣти просилъ министра да му даде таково порученіе, като му е обѣщавалъ, че на сѣбадѣ отъ дѣто помине, ще блажи и прославява министерството. А главното е че Мирскій иска да са препорѣча за великъ челоуѣкъ и даже добъръ за достойниѣ (министеръ). Въ едно време той представлява въ министерство своитѣ межерета за способни, а другитѣ сжди, които не сж нему предани, за неспособни.*)

Отъ своя страна настоящіятъ мировой и замѣня съ свои, които да бждѣтъ отъ негова сой. А тѣ да го избержѣтъ представителъ. Ето дѣ са лута Мирскій! Несчастна Българія, и по-несчастна Варна, че има днесъ предсѣдатель отъ 2-й кл. на земледѣлческо училище и такъвъ, който даже като чете статіи отъ Врем. Правила не може да имъ разбере съдържаніето, предсѣдатель, който не умѣе да са държи въ сждилищата и да владѣе своитѣ диви привички, и който на мѣсто да слуша спокойно, хладнокрѣвно съ подобающе приличіе, той прави волканически извѣрженія отъ многоглаголанія.

Мирскій не предсѣдатель, но сждникъ, не е достоенъ да бжде, а трѣбаше да свърше гимназія и тогава министерството да му спомогне да иде да послуша по правото, за да може да бжде сждия. Варна е единъ отъ важнитѣ градове на Черно море

*) По представленіето на Мирски, козлогжанскій мировій сждия Миневъ са отчисли по 105 ст., но безъ сждѣ и слѣдствія даже и ревизія, а на негово мѣсто, по поржката пакъ на Мирскій, са назначавали за мир. сждия 20-годишно едно момче, който по закона нѣма даже правоспособность, впрочемъ за годинитѣ, ній са сумѣваме и на самага предсѣдателя Мирскій, до войната бѣше Кръстю Ив. Поповъ, а отъ тогава Мирскій, по подражаніе на другитѣ свои съотечественници отъ Котелъ, които иматъ фамиліитѣ си на сѣй.....

(Редак.)

и на Българія, въ който живѣятъ доста много образовани търговци и иностранны агенти, представители на своитѣ държави. Неужели министерството отъ цѣло княжество не можѣ да намѣри и назначи по-свѣсенъ челоуѣкъ, за предсѣдатель? Вѣдъ по предсѣдателя ще сждятъ и за министра.

РАЗОРЕНІЕТО НА ОСТРОВЪ ХІО.

(Санжъ-Адажъ)

Голѣмото нещастіе, което сполѣтъ хубавата и цвѣтоносна нимфа на Егейското море, предѣстителната кралица на Спорадитѣ, е за зла честь по ужасно отъ впечатленіето, което първитѣ извѣстія направиха тукъ, частни телеграми, които пристигнаха тукъ чрезъ Чешме, на разни членове отъ многочисленната и уважаема хіотска колонія въ Цариградъ, охиціални извѣстія които сж получени отъ императорското правителство и телеграмитѣ що пріе вселенската патриархія представляватъ въ единъ тъменъ и ужасенъ образъ състояніето на сичкія островъ и особено неговата столица. Лошійтъ демонъ, като оловилъ въ ржцѣ съ сичката си сила поклатилъ отъ основа балзамическата градина на Егея и разорилъ почти цѣлъ градъ Хіо, преобърналъ въ развалини много отъ неговитѣ села и погребалъ подъ плачевнитѣ развалини на съборенитѣ зданія много хиляди челоуѣчески сжщества! Много години ще замнѣтъ до дѣто цвѣтѣщата столица на Спорадитѣ съ бляскавитѣ и горделиви свои кжщѣ, които сега сж са преобращали на купове отъ безобразна матерія, дойде пакъ въ първото си състояніе въ което са намѣрваше преди нещастніѣ денъ на 22 Марта. Дѣятелна и неуморена работа са изисква, за дж са гради по между тѣзи развалини въ градъ, който да съдържа сичката хубость, която този градъ имаше до днесъ слѣдъ разореніето, което бѣ претѣглилъ въ началото на този вѣкъ.

Ето по-новитѣ телеграми относително туй приключеніе:

Смирна, 4 Априлія (н. к.). Извѣстіята получени изъ Хіо раздиратъ сърдцата. Съсипваніето е ужасно, то е по-голѣмо отъ сѣко понатѣ. Тридесетъ села отъ които островътъ са съставлява саборѣха са съвършенно. Жертвитѣ са четѣтъ на хиляди, Земетърсеніето са продължава; населеніето смаено налуца градищата и приобѣгва въ полетата, като оставятъ тѣхнитѣ мъртвеци не погребени!

Четридесетъ хиляди души са лишаватъ отъ дрехи, отъ стрѣха и отъ хлѣбъ.

Мидхатъ наша, генералъ-губерна на Смирна, испроводи днесъ въ Хіо други два нарахода вѣлни съ храни,

чл. чл. 124 и 125 отъ Гражд. Мир. Сждопр. съ срока на 132 чл. отъ сжпото сждопр. изводство. А за рѣдовното съдържаніе на рѣшеніята и резолюціитѣ много ясно е изложено въ 8 пунктове въ ст. ст. 271 и 275 отъ Вр. С. Пр.

Въ 2 брой Гор.-Орѣховскій Мир. Сждія въ заочно рѣшеніе, освѣтъ, че го е расежсаял на много отжецащи съ точки, но и казва: азъ (което подѣждаме са разбира отъ вѣнъ) *разгѣждамъ* (.) *кито земамъ* (;) *то рѣши заочно: осжда* и пр. Глаголитѣ трѣбаше да бждатъ се въ първо лице и да сж нарѣдени така: азъ като разгѣдахъ и като зехъ — *то заочно рѣшихъ*; глагола *осжда* съвѣтъ си нѣма мѣстото.

Въ сжпія вѣстникъ на истекната година въ 97 брой Х. О. Назарджискій Мир, Сждія между другитѣ неправилности, въ съдържаніето на заочното си рѣшеніе казва: *постановихъ*, вмѣсто рѣшихъ. Сжко въ 96 брой Севліевскій Мир. Сждія казва: *постановихъ*, но какви значенія иматъ глаголитѣ „постановихъ и рѣшихъ“, види са, не знайтъ. Сжко и въ 90 и 91 броеве Свищовскій Мир Сждія рѣшеніята си пише неправилно. — А въ 88 и 89 броеве Орѣховскій Мир. Сждія въ рѣшеніята си (Господь да го научи!) много безграмотно и несвѣстно пише. Между другитѣ му: „сложихъ за разгѣждане дѣлото“, „вслѣдствие на горѣ-изложено“, „както имамъ на глѣдъ“, „то“, „заочно“ (.), „рѣшихъ“ и пр., — прилага въ рѣшеніето си и името на Цегово Височество като нѣкоя статія отъ нѣкой законъ, и съ датата, при подписа, дава право до единъ мѣсець за апелъ, а рѣшеніето публикува слѣдъ 23 дни, т. е. отъбѣтника изгубилъ правото си, до като да са публикува рѣшеніето.

Отъ тѣзи ми слаби до туга разсежденія върху сждилишнитѣ рѣшенія, мисля, доволно ще е да са поправи и Цѣвненскій Мир Сждія, който тоже твърдѣ неправилно пише рѣшеніята си, отъ които сега въ 15 брой на „Държ. вѣстникъ“ прогетохъ едно, сжко и Видин. Окр. Сждъ; а Ени-Кѣйскія Мир. Сждія, въ Варнен. Окржгъ, който си е приписалъ за форма копія отъ рѣшенія, протоколи и пр за ржеводство отъ Ловчанскія Мир. Сждія, трѣби да ги захвърли, защото знаа, че и тѣ не струватъ.

Отъ всичкитѣ рѣшенія на сждитѣ излѣзе, че тѣ не знайтъ добръ Българскія Язикъ, не знайтъ значеніето на глаголитѣ: рѣшихъ, опредѣлихъ, постановихъ, осждамъ, осжихъ, присжихъ и пр., не знайтъ спряженіята и че, отъ части, не знайтъ и законитѣ; слѣдователно... нека да добажа други. — Азъ до колкото знамъ по сждебната частъ за рѣшеніята отъ шестъ-мѣсечното си самоуправство, то е, че: сждитѣ постановяватъ рѣшенія и присжди и въ тѣхъ толкось само рѣшаватъ; както въ рѣшеніята по гражд. дѣла, като приематъ въ съображеніе сичкитѣ преведени по дѣлото обстоятелства и, като опредѣлятъ, по убѣденіята на съвѣстѣта, знаніето и силата на доказателствата и, като опредѣлятъ какво да рѣшатъ, рѣшаватъ, като казватъ: рѣшихъ или рѣши; тѣй и въ присждата сждитѣ, като опредѣлятъ вината или невинността на подсжимія и, като опредѣлятъ на какво трѣба да го осждятъ, ако е виновенъ, трѣба да са произнасятъ въ присждата съ глагола рѣшихъ, а не съ опредѣлихъ, постановихъ, присжихъ, осжихъ и пр. Пр. сичко това не ще е излишно да напиша за образецъ една резолюція (кратко рѣшеніе).

Резолюція.

Въ името на (въ богото дѣлствува въ законитѣ). Днесъ (день, мѣсець, година) азъ Свищовскій Мир. Сждія В. Д. М., предъ присѣтствіето на секретаря П. Т. въ откритото си сждебно засѣданіе, като разгѣдахъ (или

изслушахъ) гражд. дѣло подъ № 315, предадено отъ закритія Свищов. Окр. Сждъ, по искѣтъ на П. М. жителъ изъ г. Свищовъ за 4100 грош. съ записъ отъ 1878 год. 17 Мая, безъ лихва, и за разноски, изживени при Свищ. Окр. Сждъ, 36 фран и 95 сан. срѣщу М. Е. изъ сжція градъ който оѣше призованъ чрезъ „Държ. вѣстникъ“ съ трократно публикуваніе на призовката № 3049 отъ Свищ. Окр. Сждъ, а не са яви днесъ; но истецѣтъ, като са яви и доказа искѣтъ си, при който поиска да са прибавятъ и други разноски, каквито послѣдватъ до исплащаніето на всичкия дългъ, — то на основаніе чл. 115 отъ гражд. мирово сждопр.

заочно рѣшихъ;

М. Е. да заплати на П. М....

Това рѣшеніе е неокончателно и пр....

Въ окончателната форма на рѣшеніето обстоятелствата могатъ да са пишатъ по пространно съ съображеніята и да са напишатъ предъ съюзѣтъ — *то*; но тѣй да са напише, колкото и да е на пространно, щото да са не пригѣсва нигдѣ съ точка, за да може съюза *то* съ тире да са свързва съ съюза *като*, т. е. мисльта да излѣзе така: днесъ азъ, като изслушахъ еди кое дѣло, то рѣшихъ: еди кой да плати и пр.

II. П. Ако Ви са вижда, Г-не Редакторе, че и азъ съмъ такъвъ граматикъ, както сж всичкитѣ днесъ сжди въ България, за което не вѣрвамъ да съмъ като тѣхъ, то можите отъ това и нищо да не обнародвате.

Х.-О.-Назарджикъ, 22 Марта 1881.

Г-не Редакторе!

Нѣй долуподписаннитѣ граждани отъ г. Х.-О.-Назарджикъ, прочитахми става нѣколко дописки отъ града ни помѣстени въ уважаема Ви вѣстникъ „Свободна България“, отъ които гражданитѣ ни останахъ твърдѣ задоволни, понеже въ тѣхъ са излагаха отчасти дѣлата на околийскій ни началникъ г-на Попова.

Прочее освѣтъ че потвърждава истиността на всичко въ тѣхъ писано, нъ да же храниме надѣжда, че надлежното министерство, скоро ще ни снабди съ по-благоразуменъ и достоинъ околийски началникъ.

Молимъ Ви, прочее, да благоволите да вмѣстите горѣизложеното ни въ единъ отъ първитѣ броеве на почитаемитѣ Вивѣстникъ.

(Слѣдватъ 47 подписа).

С. Аврентъ (Прав.), 30 Марта 1881.

Въ селото ни има едно лице отъ градъ П. което, като са е прихланило, забравило е що да прави и що да говори. По между многото му гнусави думи, що излизатъ отъ мрженитѣ му уста, чухъ и тѣзи думи да говори: да псува на священника, на кръсть и на Евангеліе; съ една рѣчь да осквернава онова, което народѣтъ ни го има за най-свято и го почита съ най-голѣмо уваженіе. Виджѣте г-да, чети публично! И да видишь какъи извѣстни родолюбци има въ градъ П. които не сж друго нищо освѣтъ мързостъ предъ Господа и мързостъ предъ народа. Сравни вашитѣ граждани, да ли имате такива, кои да ви псуватъ; нъ тѣ сж, трѣба да знаете, отъ онѣзи Господиновци, които са казватъ финансети, гдѣто Цанковъ подигна гюрютія въ Нар. Събра-

ніе съ даване оставката си и пакъ останахъ на постовитѣ си, да зематъ народнитѣ ни пари по три-четири хиляди фр. въ годината, или и да ни псуватъ, сиръ съ нашитѣ камъни, по нашитѣ глави ни биятъ. Нъ и на такива, които сж за съблазень и укореіе на святитѣ ни вѣщи, смѣя да имъ пригажя евангел. притча: „щото да са окачи воденичниятъ камъкъ на вратѣтъ имъ и да са впуснатъ въ морето.“

Отъ Ред. — Ако има такива лица, които правятъ такива изверженія, то е най-добръ селенитѣ да ги поправятъ и да са отнесктъ до сждилището за богохулство.

Сливенъ. — Отъ една дълга корреспонденція, нѣй извличаме настоящето, отъ което читателитѣ ни ще да видятъ, че по Въсточна България по сичкитѣ клонища на управленіето работитѣ са върчатъ много злѣ по една монополія. И тамъ нема опитни държавни мжжѣ. И тамъ нема патриоти преданни на интереситѣ на мѣстото.

Ред.

РАЗНИ.

Варна. — Миналата недѣля, на 24 Марта, са отпразднува деня на роженіето на Нег. Височество Българскій Князь Александръ I най-тържественно. Богослуженіето са извърши въ Българската черква, а подиръ обѣдната са отслужи молебенъ предъ правителственния домъ, дѣто бѣше са стекалъ безчисленъ народъ отъ сичкитѣ народности. Войската съ открити знамена, облечена въ пълната си націонална форма, представляване прекрасенъ изгледъ, която, подъ командата на своитѣ г-да офицери, извърши и церемоніалния маршъ, отъ който сичкитѣ зрители са задоволиха крайно. Тука обаче пакъ и сега са забѣлжваше отсѣтствіето на майоръ Плещъ.

Ломъ. — Пишатъ че Великопопландцитѣ става нѣколко години какъ не плащатъ данъкъ на държавата. Часть селени що платили данъкъ, злоупотрѣбили бирницитѣ; селенитѣ са уплакали, но началството не обърнало и не обръща никакво вниманіе. Причината на това е слѣдующата, че миналата година сегашното министерство е увѣрвало Шона, че ако тѣ са постараятъ либералитѣ да зе-

матъ народното управление въ своитѣ рѣшѣ, нема да плащатъ данѣкъ. За това нѣщо въ онова време са е писало.

Цариградъ. — Пишатъ, че грѣцкій посланикъ пріелъ предложеніята на европ. представители чрезъ относително греко-турскія въпросъ.

На дописката изъ Софія отъ 23 Марта отвѣтъ: Тука е немало нихилисти освенъ двама, които и са испариха едина — по сухо за Русчукъ, а другія по море за Ексъ, въ Франція. Редак.

Научаваме са отъ вѣрно мѣсто, че славянофилитѣ въ Москва и Петербургъ щели са крайно наскърбятъ ако би са повело нашето правителство по гайдата на Австрія, защото това щело да принесе на цѣлія ни народъ такова несчастіе, отъ което намъ би трѣбвало още други 500 години за да са избавимъ отъ него. Тѣ би желали политиката на нашето правителство да бѣде чистославянско политика, права и честна безъ да запятнува себе си съ общепріетитѣ приѣми на западнитѣ бездушници. („Селянинъ.“)

Пѣтници отъ Варна ни съобщаватъ, че като са узнало какво турскій неприпознатъ търговскій агентинъ въ тоя градъ Мюниръ бей, пѣтувалъ дору до Вукорешъ съ чуждъ паспортъ, съ който, върнавши са отъ своето пѣтешествіе, искалъ да са качи и на парахода за да иде въ Цѣградъ, оръжжій управителъ пратилъ околийскія началникъ на пристанището да иска отъ господина „консула“ да си покаже паспортъ. Мюниръ бей дордѣ положително са отказувалъ да направи това, успѣлъ да пристигне и подполковникъ Плецъ, командирътъ на Варненската Дружина, който, съ едно презрѣніе къмъ окол. началникъ, стисналъ любезно бейовата рѣка и заедно заминали за французското консулато. Полицията не отишла по нататѣкъ, за пѣта на нейній авторитетъ. — Пріятелитѣ не знаиха да ни кажатъ, какво е послѣдувало по-подиръ съ тогози господина, но тѣ казватъ голѣмото негодуваніе, което обхвало гражданитѣ, за мѣгкостъта на нашитѣ власти, които при изпълненіе на своитѣ обязанности трѣба да бждатъ непислонни и неумолими. Което и насъ очудва по-много е и странната публична и предъ гражданскитѣ власти сторена по-стѣпка на г. Плецъ. Питамъ нѣ за униженіе народа и презрѣніе властитѣ нили са плащатъ на тогози господина 15—16,000 фр. въ годината, или за да служи за честъта

и достѣпнѣто на нашата държава, която той ако не уважава по чувство или подлѣжностъ, поне трѣба да не я обижавъ, защото яде нейній хлѣбъ и си трупа капиталитѣ отъ нейната касса. Ние мислимъ, че такивато низки същества трѣба примѣрно да са назавать. „Работникъ“.

На 26 Марта отъ града ни Г. Ив. Ивановъ до сега Финансовій чиновникъ и членъ на Вар. Училищ. Настоятелство трѣгна за Софія. дѣто са назначава на друга длѣжностъ при Министерството на финанситѣ. —

Научаваме са, че Постоянній комитетъ въ послѣднето си засѣданіе, като взелъ въ вниманіе непастиото положеніе на сиротитѣ вдовици въ Батакъ, рѣшилъ да имъ опрости десѣтъкъкъ, когото тѣй длѣжили на областното събранище за 1880 год. десѣтъкъкъ приходѣтъ отъ разни произведенія, като: сѣно, рѣжъ, ечимикъ, овесъ и пр. и непревишающъ една стойностъ отъ гр. 2634 и 16 пари. „Нар. Гласъ“.

Привѣтствуваме постоянния комитетъ на Вѣсточна България това което е направилъ сега той трѣбаше отколѣ да поправи. Но за жалостъ че нашето министерство за бѣженцитѣ и до сега нищо не е направило, които и до сега оставятъ не мили и не драги за себѣ си и своитѣ семейства и чада. Голѣмитѣ притѣсненія, които извършиха миналата година, на табакосѣятелитѣ, Каравеловото Министерство и нѣговитѣ лигюни (финансови чиновници) съ което и при- елиха.

Доказва са съ това, че тѣзи година въ Варненската Губернія никой не сѣе тютюнъ нито ще сѣе. Редак.

Буря въ Вѣна. Вѣнскитѣ жители не сж запомнили такава страшна буря, какъто свирѣпствувала преди нѣколко дни въ столицата на Австрія. Отъ 20000 къщи на града и нѣговитѣ предметѣта ни една не е останала неповредима. Множество зданія биле сручени или силно поврѣдени отъ вихрушката. Кубетата и грѣстоветѣ на извѣстно число черкви биле съборени. Най-тѣжкитѣ кола и нѣколко каруци били тѣй силно захвърлени на калдаржмитѣ, щото, тѣ са распадали на части. Проходящитѣ лица вѣтарѣтъ ги хвъргалъ на горѣ, носилъ ги по въздуха или ги влачилъ по земята на разстояние на нѣколко стѣпки и съ страшна сила ги притискалъ къмъ стѣнитѣ на къщата или хвърлялъ като чували на калдаржмитѣ и тротуаритѣ.

Този ужасъ извикалъ разрушеніе на построената отъ дѣски и покритата съ калчина сграда, дѣто са помѣщавъ звѣрница Крѣйцбергъ. Свиреніе на вѣтра, виканіята и проелинаніята на тѣлитѣ които бѣгали, привѣли динитѣ звѣрове въ неописана яростъ. Тѣ като бѣсни са хвърляли на рѣшеткитѣ на преградата, като издавали ревъ който на времена заглушавалъ шума на бурята. За съжаленіе загинали тѣй сжко нѣколко хора. Полицейскитѣ служители, който спасѣлъ мнозина проходящи отъ вѣрната смъртъ, билъ грабнатъ отъ вѣтра и тѣй силно тласнатъ къмъ фенернія стѣлбъ, щото, дигнали го почти мъртавъ. Едно осмо- лѣтно момиче било хвърлено отъ вѣтра подъ колелата на вагона на конножѣлѣзнія пѣтъ, съ които колелата му са раздробила главата. До сега сичката поврѣда, причинена отъ бурята, още не е приведена въ извѣстностъ.

„Независимостъ“.

Оригинални изслѣдованія по игиената на непразната жена и на новороденитѣ дѣца.

Отъ Д-ръ С. Х. Загорски.

(Продълженіе)

Заклученіе. Ако сме въ правото си да вѣрваме че спорѣдъ расказа на рѣчената г-жа, тя не е имала никакви триперателни принадлежности както въ детинството. тѣй и въ време на трудността си, и като отхвърлимъ всички по наследство признаци, въ право сме да отдадемъ причинитѣ въ тоя случай на *голѣмото количество вода Liq amniotique* по съдържаніе матката която (вода) по обемътъ си бѣше силно растегнала матката, въ която е дѣтето безприпятствено плувало; за доказателство на което имаме предъ очи пристѣгнатото навиваніе на кордона около шията на дѣтето което съврѣмевно е произвѣло смъртъта му!“

Ако цитирахме тоя случай, цѣлѣта ни не бѣше освѣтъ да напомнимъ нуждата за *умѣренни движенія* на непразнитѣ жени (виж. Гл. I-ва *упражнение* брой 4-й „Своб. България“) като неизбѣжни и чрезъ които може да са отбѣгва отъ подобни опасности които често иматъ за свой резултатъ смъртъта и на двамата (майката и дѣтето).—

При казанитѣ до тугъ *остри болѣсти* ще прибавимъ още:

ж) *Жълтеницата* (Ictère). До колко тая болѣсть вліяе върху непразнитѣ жени, ще забѣлѣжимъ само че Озанамъ въ своята де-зартация рапортира за една болна отъ жълтеница непразна жена, слѣдъ смъртъта на която водата (Liq amniotique) е била по-жълтѣла и е съдържала злѣчни вещества.

(Слѣдва).

ПОПРАВКА.

Въ миналія брой (10) на листа ни въ членъ „България и Българитѣ“, побързани сж цифритѣ на статистиката, тѣй щото произлегла груба погрѣшка, ний намѣрихме за- нуждно сега да поправимъ:

Романія има 1900 кв. мил. (на една миля по 2600 души) съ 5 милиона.

Сърбія има 900 кв. м. (на една миля по 1400 д.) съ 1 милионъ и 200 хил. души.

Греція има 890 кв. м. (на една миля по 1700 д.) съ 1,600,000 души.

България Сѣвер. и Южна има 4200 кв. м. (на една миля по 500 д.) 1 милионъ и 800 хиляди души. —

Въ сжнія брой стр 8 на 10 редъ погрѣшно е печатана дата 24 вмѣсто 14 Марта.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Обявлявамъ съ настоящето си че съ вчерашна дата и седемъ деня срокъ бѣхъ написалъ едно **БОНО** полеона да за двадесетъ и петъ на- **БОНО** са плати на приносящия, и понеже това боно изчезна отъ тефтера ми дѣто го бѣхъ турилъ, за това обявлявамъ за всеобщо знаніе че въ ко- нито рѣшѣ са би указало това боно, ше са счита като бѣла хартія и ничтожно, и още ще бѣде потвергнутъ онъ който го пред- стави на уголовно преслѣдваніе.

г. Варна 1 Априлія 1881 г.

А. Матѣвичъ.